

Arrest

nr. 213 473 van 4 december 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 juli 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij op 26 juli 2018 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 augustus 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 27 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MOSTAERT, die *loco* advocaat M. HOUARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. VANDENDRIESSCHE, die *loco* advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, komt op 5 februari 2010 België binnen en dient op dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in. Op 21 april 2010 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 53 494 van

20 december 2010 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 18 januari 2011 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 14 maart 2011 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13^{quater}).

Op 12 september 2016 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 5 december 2016 leggen verzoeker en mevrouw L.S. een verklaring af van wettelijke samenwoning te Sint-Pieters-Leeuw.

Op 7 februari 2017 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 12 september 2016 onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 4 mei 2017 deelt de procureur des Konings de ambtenaar van de burgerlijke stand te Sint-Pieters-Leeuw mee dat er uit het gevoerde onderzoek onvoldoende elementen zijn gebleken die op dit ogenblik wijzen op een schijn-wettelijke samenwoning nu niet met voldoende zekerheid kan worden aangetoond dat er tussen de betrokkenen geen oprechte relatie zou bestaan en bij ten minste één van beiden de intentie uitsluitend het verkrijgen van een verblijfsrecht zou zijn.

Op 18 mei 2017 deelt een administratief medewerker van de gemeente Sint-Pieters-Leeuw het bestuur mee dat de wettelijke samenwoning werd geregistreerd.

Op 1 juni 2017 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap van L.S., die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 6 november 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 25 januari 2018 dient verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap van L.S., die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 24 juli 2018 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25/01/2018 werd ingediend door:

Naam: B. (...)

Voornaam: A. (...)

Nationaliteit: Kosovo

Geboortedatum: (...).1981

Geboorteplaats: K. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische geregisteerde partner, de genaamde L., S. Y. (...) (RR xxx) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: 'de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.' Artikel 40ter van dezelfde wet stelt ook dat bij een aanvraag gezinshereniging 'de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.'

Als bewijs van de bestaansmiddelen worden van de Belgische referentiepersoon loonfiches van tewerkstelling bij M. V. H. I. V. (...) Te Brussel M. (...) voorgelegd van de maanden april 2017 tot december 2017.

Uit het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon sedert 4/07/2018 niet langer bij deze werkgever is tewerkgesteld. De voorgelegde loonfiches zijn dus achterhaald zodat, onafgezien van het inkomen dat er werd uit verworven, er dus geen rekening mee gehouden kan worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

In hoeverre de Belg heden opnieuw kan terugvallen op een vervangingsinkomen blijkt nergens uit het dossier.

Ook een nieuwe tewerkstelling als werknemer of in zelfstandige activiteit is ons niet gekend.

Nochtans komt het steeds toe aan betrokkene om het dossier te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Bij gebrek aan zicht op de huidige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon kan de toetsing van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet gebeuren.

De behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in deze overbodig.

Gezien we geen zicht hebben op de huidige bestaansmiddelen van de Belg is niet vastgesteld dat ze ontoereikend zijn en hoeft dus ook niet te worden bepaald welk bedrag ter beschikking hoort te zijn, in afwijking op de norm zoals verwoord in art. 40ter.

Betrokkene voldoet niet aan één van de voorwaarden van artikel 40 ter van de wet van 15/12/80. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).
(...)"

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel van de synthesememorie zet verzoeker het volgende uiteen:

"RAPPEL DU PREMIER MOYEN ET REPLIQUE A LA NOTE D'OBSERVATIONS

Pris de la violation des articles :

*- 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs
- 62 §2 et 42 §1er, al. 2 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (ci-après : loi du 15 décembre 1980),
ainsi que du principe de bonne administration de soin et de minutie, et pris de la motivation absente, inexacte, insuffisante ou contradictoire et dès lors de l'absence de motifs légalement admissibles et de l'erreur manifeste d'appréciation.*

L'acte attaqué est motivé par l'absence de revenus suffisants dans le chef de la compagne du requérant, en ces termes : « Uit het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon sedert 4/07/2018 niet langer bij deze werkgever is tewerkgesteld. De voorgelegde loonfiches zijn dus achterhaald zodat, onafgezien van het inkomen dat er werd uit verworven, er dus geen rekening mee gehouden kan worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

In hoeverre de Belg heden opnieuw kan terugvallen op een vervangingsinkomen blijkt nergens uit het dossier.

Ook een nieuwe tewerkstelling als werknemer of in zelfstandige activiteit is ons niet gekend.».

(cfr annexe à la requête initiale : page 1).

Première branche :

Quant à la violation du principe de bonne administration

Le principe de bonne administration impose à l'autorité compétente de procéder à un examen particulier et complet des données de l'espèce soumise à son appréciation. A cet égard, le Conseil d'état a précisé que :

« pour pouvoir statuer en pleine connaissance de cause, l'autorité compétente doit procéder à une recherche minutieuse des faits, récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et prendre en considération tous les éléments du dossier ; (...) »

(Conseil d'Etat, arrêt n° 190.517 du 16 février 2009).

En l'occurrence, la décision litigieuse est exclusivement fondée sur le récent licenciement de la compagne du requérant, sans aucune prise en considération des conditions de ce licenciement et, plus particulièrement, de la convention transactionnelle de rupture de contrat signée le 19 juillet 2018 (cfr annexe à la requête initiale : pages 7 à 10).

Il appert donc que la partie défenderesse a fait fi des pièces déposées par le requérant au profit d'éléments recueillis d'initiative et à l'issue d'une investigation partielle de la situation financière actuelle de sa compagne.

En outre, le requérant ne s'est pas vu offrir la moindre possibilité de fournir ses observations quant à ce récent changement de situation.

Or, à l'occasion d'une affaire sensiblement similaire, Votre Conseil a jugé que :

« si aucune disposition légale n'impose à la partie défenderesse d'investiguer quant à la situation de l'étranger demandeur d'un droit de séjour, en telle sorte qu'il n'appartient pas à la partie défenderesse d'interpeller ex nihilo la partie requérante avant de prendre sa décision (dans le même sens : CCE, arrêt n° 44.129 du 28 mai 2010 et, dans la même affaire, CE, arrêt n° 210.646 du 24 janvier 2011), il en va autrement lorsque, comme en l'espèce, la partie défenderesse a, alors qu'elle reconnaît elle-même que l'étranger a produit la preuve que la personne rejointe dispose de ressources suffisantes, fondé sa décision sur les informations qu'elle a, d'initiative, recueillies semblant contredire l'actualité de ce constat. ».

(CCE, arrêt n°149.858 du 22 juillet 2015, R.D.E. 2015, n°184, p.448).

Dans la mesure où la compagne du requérant a pu bénéficier d'indemnités lui assurant l'équivalent de plus de 11 mois de rémunération ainsi que d'une procédure de reclassement professionnel (cfr annexe à la requête initiale : pages 7 à 10), le requérant aurait indéniablement eu des éléments en sa faveur à faire valoir si l'opportunité lui en avait été donnée.

Réplique à la note d'observations

Dans sa note d'observation du 30 août 2018, la partie défenderesse soutient premièrement que cette branche du moyen devrait être jugée irrecevable dans la mesure où il n'est pas explicité en quoi le principe de bonne administration aurait été violé (cfr note d'observations : page 5).

A cet égard, il est rappelé à l'attention de cette dernière, qu'en terme de requête il lui est explicitement fait grief d'avoir violé ce principe en ne procédant pas à un examen particulier et complet des données de l'espèce (cfr note d'observations : page 5).

Dès lors que dans la décision litigieuse, la partie défenderesse remet en cause l'actualité des documents déposés par le requérant, il lui appartenait d'offrir à celui-ci l'opportunité de formuler ses observations quant à ce récent changement de situation.

(CCE, arrêt n°149.858 du 22 juillet 2015, R.D.E. 2015, n°184, p.449).

Force est pourtant de constater qu'en l'espèce, la partie défenderesse n'a pas cherché à prendre en considération l'ensemble des données relatives à la demande qui lui était soumise et qu'en conséquence, elle n'a pas statué en toute connaissance de cause comme le commande ce principe général de droit.

En outre, il appert que non seulement la partie adverse n'a demandé aucune explication quant au récent licenciement de la compagne du requérant mais qu'elle a également fait fi de la législation en matière de rupture de contrat de travail et d'allocations de chômage.

En effet, il est notoire que sauf circonstances exceptionnelles, toute personne licenciée a droit au paiement d'une indemnité de rupture. Il est tout aussi notoire qu'une personne qui perd son emploi alors qu'elle est sous contrat à durée indéterminée a droit à une allocation de chômage.

La partie défenderesse ne peut non plus ignorer que l'article 40ter vise tout type de revenus et n'exclut pas la prise en compte des allocations de chômage lorsque la recherche active d'un nouvel emploi est démontrée.

Pourtant, aucune de ces réalités n'a été prise en compte lors de l'adoption de la décision litigieuse, laquelle postule que la compagne du requérant n'a plus aucun revenu à faire valoir à l'appui de la demande de regroupement familial du requérant.

Quant à l'affirmation selon laquelle il appartenait au requérant d'actualiser sa demande en fournissant d'initiative des informations à ce sujet (cfr note d'observations : page 9), il importe de rappeler à cet égard les circonstances particulières de l'espèce.

La compagne du requérant s'est vu notifier son licenciement immédiat moyennant le paiement d'une indemnité compensatoire en date du 4 juillet 2018. Toutefois, ce n'est qu'en date du 20 juillet 2018 — soit seulement 4 jours avant l'adoption de la décision litigieuse — que celle-ci a pris connaissance des modalités précises de son licenciement (cfr annexe à la requête initiale : pages 7 à 10).

Eu égard au laps de temps extrêmement réduit qui s'est écoulé entre la signature de la convention transactionnelle de rupture de contrat et la prise de décision de la partie défenderesse, il ne peut raisonnablement être reproché au requérant de n'avoir d'initiative transmis ladite convention à la partie adverse. Ce qui lui a d'ailleurs été explicité par email du 30 juillet 2018 visé par la partie adverse en invoquant son caractère tardif.

Enfin, quant à l'affirmation selon laquelle le devoir de soin et de minutie ne constitue pas un principe susceptible de justifier une annulation (cfr note d'observations : page 6), il est indéniable que manque de soin de la partie défenderesse a en l'espèce conduit à des illégalités.

La compagne du requérant bénéficie actuellement de près d'un an de revenus garantis :

- une indemnité compensatoire de préavis équivalente à 4 mois et 11 semaines de rémunération ;
- une indemnité de protection équivalente à 4,5 mois de rémunérations ;

et de la mise en place d'une procédure d'outplacement ;

(cfr annexe à la requête initiale : pages 7 à 10).

Par ailleurs, dans l'hypothèse où celle-ci ne retrouverait pas un emploi rapidement, elle pourra bénéficier en tout état de cause d'allocations de chômage.

Il ne peut donc qu'être constaté que la compagne du requérant dispose toujours de moyens de subsistances dont le montant est supérieur au montant de référence prévu à l'article 40ter de la loi du 15 décembre 1980.

De sorte que, en postulant que la condition de revenu prévue par cet article n'est pas remplie sans avoir pris en compte l'ensemble des données de l'espèce, la décision litigieuse ne respecte pas le prescrit des articles 40ter et 62 §2 de la loi du 15 décembre 1980.

En conséquence, en négligeant de prendre en considération l'ensemble des données de l'espèce et en ne donnant pas au requérant l'opportunité de faire connaître ses observations, la partie défenderesse

n'a pas procédé à un examen particulier et complet de l'espèce et partant, a méconnu le principe de bonne administration.

Deuxième branche :

Quant à la violation de l'article 42 §1er, al.2 de la loi du 15 décembre 1980 combiné au principe de bonne administration

Si la partie défenderesse a cru bon devoir estimer que les documents produits ne lui permettaient plus de s'assurer que le montant de référence prévu par la loi était atteint, l'article 42, § 1er alinéa 2 de la loi du 15 décembre 1980 lui imposait de déterminer si le ménage disposait ou non des moyens de subsistances nécessaires pour vivre sans tomber à charge des pouvoirs publics.

A cet égard, la décision attaquée énonce : « De behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, § 1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in deze overbodig. Gezien we geen zicht hebben op de huidige bestaansmiddelen van de Belg is niet vastgesteld dat ze ontoereikend zijn en hoeft dus) ook niet te worden bepaald welk bedrag ter beschikking hoort te zijn, in afwijking op de norm zoals verwoord in art. 40ter. » (cfr annexe : pages 1 à 3)

Il s'ensuit qu'il n'a nullement été procédé à un quelconque examen au regard de cet article et ce, sous l'unique prétexte que les pièces attestant des revenus de la compagne du requérant ont été écartées en raison de son récent licenciement.

La partie défenderesse n'a donc nullement pris le soin de permettre au requérant d'apporter des - éléments relatifs aux besoins concrets de son ménage et cela en violation manifeste du prescrit de l'article 42, § 1er, al.2 de la loi du 15 décembre 1980.

En son arrêt du 12 janvier 2016, le Conseil d'Etat a précisé le contour de l'obligation visée audit article : « (...) l'autorité qui « doit » procéder à un examen concret de la situation du demandeur, peut « à cette fin », doit si la bonne exécution de son obligation le requiert, réclamer tous documents et renseignements utiles pour la détermination des ressources nécessaires ».

Et le Conseil d'Etat de poursuivre :

« la possibilité de réclamer de tels documents « n'est pas une simple faculté, mais vise à lui permettre de réaliser l'examen des besoins auquel la même disposition l'astreint ».

(Conseil d'Etat, 12 janvier 2016, arrêt 11.722, R.D.E. 2016, n°187, pp. 46 et 47.).

L'article 42, § 1er, alinéa 2 de la loi du 15 décembre 1980 impose donc à l'administration de veiller à se faire communiquer les documents et renseignements utiles à la détermination des moyens de subsistance dont dispose le ménage de l'étranger.

Réplique à la note d'observations

La partie défenderesse soulève dans sa note d'observation du 30 août 2018 que dans la mesure où le requérant n'a pas démontré que la personne de référence disposait d'un revenu, elle n'était pas tenue de procéder à l'analyse prévue à l'article 42 § 1er, al.2 de la loi du 15 décembre 1980 (cfr note d'observations : page 8).

A cet égard, il importe de relever que, comme explicité en la première branche du moyen, l'affirmation selon laquelle il n'est pas démontré que la compagne dispose de revenu est dénuée de tout fondement.

En effet, premièrement, lors de l'introduction de sa demande, le requérant a fourni à la partie défenderesse des documents attestant du fait que sa compagne disposait de revenus d'un montant confortable et qu'elle était propriétaire de son logement.

Ce n'est que suite à des renseignements pris d'initiative que la partie défenderesse a constaté que les documents déposés n'étaient plus d'actualité en raison du licenciement de la personne de référence le 4 juillet 2018.

Toutefois, un tel licenciement n'emporte pas ipso facto l'absence de revenus dans le chef de la personne qui le subit. Au contraire, hormis l'hypothèse rare d'une rupture de contrat pour faute grave, le travailleur licencié conserve le bénéfice de ses revenus pendant une longue période.

Il s'ensuit que malgré le licenciement de la compagne du requérant, la partie défenderesse était bien tenue de procéder à un tel examen si elle n'estimait pas être en mesure de s'assurer que le montant de référence prévu par la loi était atteint.

En conséquence, en n'examinant pas les besoins propres du ménage du requérant et en négligeant de se faire transmettre des pièces à cet effet, la partie adverse a non seulement méconnu le principe de bonne administration mais également l'article 42, § 1er, alinéa 2 de la loi du 15 décembre 1980.

Branche commune : quant à la motivation de la décision litigieuse

En tout état de cause, il convient de considérer que la décision litigieuse n'est pas adéquatement motivée et non compréhensible par son destinataire au regard des principes généraux qui président à l'action administrative.

En effet - en écartant les pièces déposées à l'appui de la demande de séjour sans tenir compte des plus de 11 mois d'indemnités compensatoires, ni de l'offre de reclassement professionnel de la compagne du requérant - la décision litigieuse ne permet aucunement de comprendre pourquoi il est considéré que

les revenus dont dispose actuellement celle-ci ne sont pas des moyens de subsistances stables, réguliers et suffisants au sens de l'article 4§ter de la loi du 15 décembre 1980.

Ainsi que le Conseil d'Etat a eu l'occasion de le décider à maintes reprises, «Lorsqu'une autorité administrative dispose, comme en l'espèce, d'un pouvoir d'appréciation, elle doit l'exercer et motiver en la forme sa décision en manière telle que l'intéressé soit informé des raisons qui l'ont déterminé à statuer comme elle l'a fait » (Conseil d'Etat, 16 mai 1997, arrêt 66.292, R.D.E. 1997, p. 214 et ss.).

En effet, « motiver une décision, c'est exposer de raisonnement de droit et de fait, le syllogisme qui sert de fondement ; c'est officialiser en quoi et pourquoi l'auteur de la décision a estimé pouvoir appliquer sa compétence à la situation de fait à laquelle elle s'adresse » (D. Lagasse, la loi du 29 juillet 1991 relative à La motivation formelle des actes administratifs in J.T., 1991, p. 737-738).

Ce qui prescrit à l'administration, c'est « une discipline qui l'oblige à procéder à un examen minutieux de chaque affaire et de justifier ses décisions sans pouvoir s'abriter derrière la connaissance par les intéressés des motifs des décisions les concernant ... de manière à permettre à ceux-ci de vérifier qu'il a été procédé à cet examen » (F. Tiberghien et B. Lasserre, Chronique générale de jurisprudence administrative, A.J.D.A., Paris, 1981, p. 465 et 1982, p. 585 - à propos de la loi française du 11 janvier 1979 relative à la motivation formelle des actes administratifs).

Dans son arrêt PETERMANS, n° 55.198 du 18 septembre 1995, le Conseil d'Etat a exposé que :

« le but de l'obligation de motivation formelle est d'informer l'intéressé des raisons pour lesquelles une décision qui lui est défavorable a été prise, de manière à lui permettre de se défendre contre cette décision en montrant que les motifs révélés par la motivation ne sont pas fondés ».

De même a-t'il été considéré par cette même juridiction que : « la caractéristique principale de l'obligation de motiver est que l'administré doit pouvoir trouver dans la décision même qui l'intéresse les motifs sur base desquels elle a été prise, entre autre pour qu'il puisse en connaissance de cause, décider s'il est opportun d'attaquer cette décision. Pour atteindre ce but, il est évidemment requis que la motivation soit claire, précise et concordante » (Conseil d'Etat, S.A. SMET-JET, n° 41.884 du 4 février 1993).

Réplique à la note d'observations

En terme de note d'observation, la partie défenderesse soutient en substance qu'en explicitant que la compagne du requérant avait été licenciée et qu'il ne figurait aucun document relatif à un revenu de remplacement ou un nouvel emploi dans le dossier administratif, elle avait valablement motivée la décision litigieuse (cfr note d'observations : page 6).

A cet égard, il importe de rappeler que — eu égard aux circonstances particulières de l'espèce — il appartenait à la partie défenderesse de prendre des renseignements sur la situation financière actuelle de la personne de référence afin de statuer en toute connaissance de cause.

Dès lors qu'elle consiste en des affirmations non vérifiées et ne correspondant aucunement à la situation financière réelle de la compagne du requérant, la motivation de la décision litigieuse est de toute évidence inadéquate et non compréhensible par son destinataire au regard des principes généraux qui président à l'action administrative.

En conséquence, en ne motivant pas sa décision sur base d'un examen complet de la situation financière actuelle de la compagne du requérant, la partie défenderesse a méconnu les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ainsi que l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980.

Il convient dès lors de constater que l'acte attaqué - en ce qu'il viole ainsi le prescrit des dispositions et principes précités - doit se voir annulé."

3.1.2. In de nota met opmerkingen had de verwerende partij het volgende geantwoord op het eerste middel, zoals uiteengezet in het verzoekschrift:

"Het eerste middel voert de schending aan van de artikelen 62 §2 en 42 §1 lid2 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van de Wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en de algemene beginselen van behoorlijke bestuur, meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht

Het tweede middel voert de schending aan van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Stelling verzoekende partij

1. Verzoekende partij definieert het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Ze constateert hierbij dat de bestreden beslissing gebaseerd is op het recente ontslag van haar partner en verwijt de verwerende partij dat zij de voorwaarden van het ontslag, meer bepaald de ontslagovereenkomst getekend op 19.07.2018, niet in overweging heeft genomen. Bij haar beroep voegt zij de overeenkomst toe. Te meer verwijt zij de verwerende partij dat zij haar geen mogelijkheid heeft verschaft om de gewijzigde

omstandigheden te verklaren. De verzoekende partij maakt gewag van het feit dat zij had kunnen duiden dat haar partner vergoedingen verkrijgt die haar het equivalent van 11 maanden bezoldiging verzekeren. De verzoekende partij is van mening dat de verwerende partij het onderzoek voorzien in artikel 42, §1, tweede lid Vreemdelingenwet niet heeft verricht. Zij citeert hierbij passages uit de rechtspraak en geeft aan dat deze bepaling vereist dat de administratie ervoor dient te zorgen dat de documenten en nuttige informatie ter bepaling van de bestaansmiddelen waar het huishouden over beschikt haar worden overgemaakt. Verzoekende partij meent dat, door niet de noden eigen aan het huishouden te hebben onderzocht en door nagelaten te hebben erover te waken dat de nodige stukken hiertoe haar werden overgelegd, verwerende partij artikel 42 Vreemdelingenwet heeft geschonden.

Overigens acht de verzoekende partij dat de verwerende partij zou hebben nagelaten om de bestreden beslissing op afdoende wijze te motiveren. Zij herneemt hierbij de formele motiveringsplicht.

2. In het tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 8 EVRM. Zij is van mening dat de beslissing een inbreuk vormt op haar privé-en gezinsleven aangezien zij het koppel elke mogelijkheid op samenwoning ontnemt. De verzoekende partij verduidelijkt op theoretische wijze deze bepaling. Volgens de verzoekende partij dient de verwerende partij aan te tonen dat zij een correcte proportionele afweging heeft gemaakt en dit zou zij hebben nagelaten in de gehele motivering van de bestreden beslissing.

Voorafgaand : de gedeeltelijke onontvankelijkheid van de middelen

1. Wanneer een partij een middel opwerpt, volstaat het niet dat zij enkel aangeeft welke regels overschreden zouden zijn, doch tevens dient zij op te merken op welke wijze er van een schending sprake zou zijn.¹

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.²

De verzoekende partij voert dan wel een schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in concreto het zorgvuldigheidsbeginsel, maar geeft daaromtrent geen enkele toelichting, zodat dit middelonderdeel als onontvankelijk aanzien moet worden.

Ondergeschikt merkt verwerende partij nog op dat zij zich niet kan verweren tegen een argumentatie die niet verder uitgewerkt werd dan dat de aangevoerde regels of beginselen geschonden zijn.

2. Het middel is eveneens niet ontvankelijk op basis van het zorgvuldigheidsbeginsel. De Raad van State heeft geoordeeld dat het zorgvuldigheidsbeginsel geen beginsel is dat een middel kan gronden.³ Dit middelonderdeel moet bijgevolg als onontvankelijk aanzien worden.

Weerlegging

Ten aanzien van het eerste middel.

1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Deze verplichting van uitdrukkelijke motivering waar de administratieve overheid toe gehouden is dient aan de bestemming van de beslissing toe te laten de redenen te kennen waarop deze gebaseerd is, zonder dat de overhoud gehouden is de motieven van haar motieven uiteen te zetten.⁴

Het volstaat bijgevolg dat de redenering van de auteur op duidelijke en eenduidige wijze uit de beslissing volgt teneinde aan de bestemming van de beslissing toe te laten de verantwoording ervan te begrijpen en, in voorkomend geval, deze te kunnen betwisten in het kader van een beroep en, bij het bevoegde rechtscollege haar controle erover uit te oefenen.⁵

Dit is wel degelijk de situatie in onderhavig geval zodat het middel wegens gebrek aan uitdrukkelijke motivering niet kan weerhouden worden.

2. Overeenkomstig artikel 40ter Vreemdelingenwet dient de Belgische onderdaan die het recht op gezinshereniging opent aan te tonen dat zij over voldoende stabiele en toereikende bestaansmiddelen beschikt.

Zoals uiteengezet in artikel 40ter Vreemdelingenwet: “Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de

overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

In onderhavig geval heeft de verwerende partij geoordeeld dat gezien het ontslag van de referentiepersoon op 04.04.2018, de voorgelegde loonfiches van april 2017 tot december 2017 achterhaald zijn. Eveneens blijkt nergens uit het dossier dat de referentiepersoon kan terugvallen op een vervangingsinkomen, noch is er kennis van een nieuwe tewerkstelling als werknemer of als zelfstandige.

Bijgevolg heeft de verwerende partij terecht vastgesteld dat niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 40ter Vreemdelingenwet.

Evenzo heeft verwerende partij correct beoordeeld dat de analyse van de behoeften van het huishouden in dit geval niet relevant is.

Aangezien verzoekende partij niet aantoont dat de referentiepersoon over een inkomen beschikt, al zeker niet over stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten, kan het recht op verblijf niet worden toegekend. Verwerende partij diende geenszins over te gaan tot de analyse voorzien in artikel 42 Vreemdelingenwet.⁶

3. De verzoekende partij haalt echter aan dat verwerende partij de ontslagovereenkomst in aanmerking had moeten nemen. Bovendien zou zij de verwerende partij de mogelijkheid moeten gegeven hebben om haar voordelen kenbaar te maken. Nochtans rust op de verzoekende partij de verplichting zich in deze procedure te bekwamen en alle nuttige stukken over te maken. “Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervullen en te actualiseren.”⁷

Het ontslag van de partner van de verzoekende partij vond plaats op 04.07.2018. Het schrijven van 30.07.2018 werd echter pas overgebracht na de beslissing tot weigering van verblijf op 24.07.2018. Bijgevolg was de administratie niet in de mogelijkheid om te oordelen op basis van de gegevens die voor het eerst werden aangevoerd in het verzoekschrift en werd de in casu bestreden beslissing rechtmatig genomen. Het argument van de verzoekende partij, zijnde dat de definitieve versie van deze ontslagovereenkomst haar pas werd toegezonden op 20.07.2018 per aangetekend schrijven, zijn niet terzake dienend. De kennis van ontslag en de onderhandelende ontslagovereenkomst ontslaan de verzoekende partij niet tot actualisatie van het dossier.

In dit verband verwijst de verwerende partij naar de voortdurende administratieve rechtspraak waaruit volgt dat het de verantwoordelijkheid van de aanvrager is om de bevoegde autoriteit in kennis te stellen van elk (nieuw) element dat waarschijnlijk invloed op het onderzoek of de uitkomst kan hebben.⁸ De verplichtingen van de administratie dienen op een redelijke manier te worden geïnterpreteerd, bij gebreke waaraan zij in de onmogelijkheid kan worden geplaatst om binnen een redelijke termijn gevolg te geven aan de talrijke verzoeken die bij haar worden gedaan.

Hieruit volgt dat, anders dan de verzoekende partij betoogt, de verwerende partij niet verplicht was om dienaangaande een onderzoek in te stellen omtrent de ingeroepen materie, integendeel, het was aan verzoekende partij om de verweerder de (aanvullende) elementen die naar zijn oordeel mogelijkwerwijs tijdig konden worden gebruikt ter ondersteuning van zijn verzoek, over te brengen, namelijk alvorens zij een beslissing nam, *quod non in specie*.⁹

De verwerende partij haalt aan dat volgens vaste rechtspraak de wettigheid van een administratief besluit wordt beoordeeld op basis van de elementen waarvan het bestuursorgaan op het moment van zijn beslissing op de hoogte is. Hoe dan ook, het feit dat de referentiepersoon een vergoeding heeft ontvangen is niet relevant en verandert niets aan het feit dat de referentiepersoon niet beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen.

4. Het eerste middel is ongegrond.”

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een

motivering in feite, met name dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een Unieburger, nu als bewijs van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon loonfiches van tewerkstelling werden voorgelegd terwijl uit het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon sedert 4 juli 2018 niet langer bij deze werkgever is tewerkgesteld, zodat de loonfiches achterhaald zijn en onafgezien van het inkomen dat er werd uit verworven geen rekening mee kan worden gehouden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. In hoeverre de Belg kan terugvallen op een vervangingsinkomen blijkt nergens uit het dossier en een nieuwe tewerkstelling als werknemer of zelfstandige activiteit is niet bekend. Gezien er geen zicht is op de huidige bestaansmiddelen van de Belg is niet vastgesteld dat ze ontoereikend zijn en hoeft ook niet te worden bepaald welk bedrag ter beschikking hoort te zijn.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 40ter van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 (...)

§ 2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

(...)”

3.1.3.3. Verzoeker werpt in een eerste onderdeel van het eerste middel op dat de bestreden beslissing uitsluitend is gesteund op het recent ontslag van zijn partner zonder de modaliteiten van het ontslag en meer in het bijzonder de ondertekende overeenkomst van 19 juli 2018 mee in rekening te brengen (zie stukkenbundel verzoeker bij zijn verzoekschrift). Verzoeker werpt op dat de verwerende partij de door verzoeker voorgelegde stukken negeert, maar wel rekening houdt met elementen die zij op grond van een eigen gedeeltelijk onderzoek naar de financiële situatie van zijn partner heeft verkregen. Verzoeker stipt aan dat hij niet in het minst de kans heeft gekregen om opmerkingen over de recent gewijzigde omstandigheden over te maken. In dit verband verwijst verzoeker ook naar het arrest met nummer

149 858 van 22 juli 2015 van de Raad in een gelijkaardige zaak. Verzoeker wijst er nog op dat zijn partner recht heeft op vergoedingen met het equivalent van 11 maanden en een professionele heroriëntatie (zie stukkenbundel verzoeker bij zijn verzoekschrift). Verzoeker stipt aan dat hij onmiskenbaar elementen in zijn voordeel had kunnen laten gelden wanneer hij daartoe de kans zou hebben gekregen.

In deze zaak wordt niet betwist dat de verwerende partij het dossier van verzoeker zelf heeft geactualiseerd door in de haar ter beschikking zijnde databanken na te gaan of de partner van verzoeker nog steeds werd tewerkgesteld. De gemachtigde stelde vast *“(u)it het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon sedert 4/07/2018 niet langer bij deze werkgever is tewerkgesteld.”* Verzoeker betwist dit niet.

Verzoeker werpt op dat de bestreden beslissing uitsluitend is gesteund op het recent ontslag van zijn partner zonder de modaliteiten van het ontslag en meer in het bijzonder de ondertekende overeenkomst van 19 juli 2018 mee in rekening te brengen (zie stukkenbundel verzoeker bij zijn verzoekschrift). De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker de overeenkomst van 19 juli 2018 niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit stuk wordt pas voor het eerst toegevoegd bij het verzoekschrift. In zoverre verzoeker zich baseert op dit stuk om aan te tonen dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden die artikel 40ter van de vreemdelingenwet stelt, lijkt het zijn bedoeling te zijn de Raad de kwetsieuze feiten te laten heronderzoeken. Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. De bij het verzoekschrift gevoegde overeenkomst van 19 juli 2018 kan aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure. Het staat verzoeker vrij om een nieuwe aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in te dienen en voornoemd document in het kader van die procedure voor te leggen.

Verzoeker werpt op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de voorgelegde stukken negeert in het voordeel van elementen die hij op basis van een eigen, onvolledig onderzoek naar de financiële situatie van de referentiepersoon heeft verkregen.

Verzoeker betwist niet dat de referentiepersoon *“sedert 4/07/2018 niet langer bij (...) (haar) werkgever is tewerkgesteld.”* Verzoeker betwist niet dat *“(d)e voorgelegde loonfiches (...) achterhaald (zijn) zodat, onafgezien van het inkomen dat er werd uit verworven, er dus geen rekening mee gehouden kan worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.”* Evenmin betwist verzoeker dat nergens uit het dossier blijkt in hoeverre de Belg heden opnieuw kan terugvallen op een vervangingsinkomen. Verzoeker betwist niet dat de verwerende partij geen nieuwe tewerkstelling als werknemer of als zelfstandige gekend is. Daargelaten de vraag of het onderzoek van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris partieel is, komt het evenwel verzoeker toe om, zoals in de bestreden beslissing ook wordt opgemerkt, zijn aanvraag te actualiseren. Verzoeker diende immers te weten dat de door hem voorgelegde stukken niet meer actueel zijn, nu ze op zijn eigen situatie betrekking hebben. Het staat verzoeker vrij om een nieuwe aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in te dienen waarbij de nog niet voorgelegde stukken worden bijgebracht.

Verzoeker voert aan dat hem niet in het minst de mogelijkheid werd geboden om zijn opmerkingen over de recent gewijzigde situatie over te maken. Het stond verzoeker evenwel vrij om zijn aanvraag op eigen initiatief te actualiseren.

Verzoeker verwijst naar het arrest met nummer 149 858 van 22 juli 2015 van de Raad, hetgeen volgens hem gaat over een gelijkaardige zaak. In de continentale rechtstraditie hebben vonnissen en arresten geen precedentenwaarde.

Verzoeker verwijst naar de overeenkomst van 19 juli 2018 en naar de daarin vervatte vergoedingen van 11 maanden en de professionele heroriënteringsprocedure. Verzoeker laat gelden dat hij ongetwijfeld elementen in zijn voordeel had kunnen opwerpen indien hij daartoe de kans had gekregen. Er wordt op gewezen dat het verzoeker vrij stond om zijn aanvraag op eigen initiatief te gaan actualiseren, nu hij

diende te weten dat de door hem voorgelegde stukken niet meer actueel zijn, nu ze op zijn eigen situatie betrekking hebben.

Als repliek op de nota met opmerkingen werpt verzoeker nog op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet alleen geen enkele uitleg over het recente ontslag van de referentiepersoon heeft gevraagd maar hij tevens de wetgeving in geval van een beëindiging van het arbeidscontract en over de werkloosheidsuitkeringen heeft genegeerd. Verzoeker laat gelden dat het een bekend gegeven is dat behalve in het geval van buitengewone omstandigheden elk ontslagen persoon recht heeft op een ontslagvergoeding en werkloosheidsuitkeringen. Verzoeker stipt aan dat de verwerende partij artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet kan negeren waarin wordt bepaald dat werkloosheidsuitkeringen in aanmerking dienen te worden genomen voor zover men actief werkt zoekt.

Het kwam verzoeker toe om zijn aanvraag te actualiseren, nu hij diende te weten dat de door hem voorgelegde stukken niet langer actueel waren, nu zij op zijn situatie betrekking hebben. De verwerende partij wist niet of de partner van verzoeker al dan niet ontslagen werd omwille van dwingende redenen en over welke inkomsten de partner van verzoeker al dan niet kon beschikken. Bovendien blijkt niet dat de referentiepersoon op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing werkloosheidsuitkeringen kreeg.

Als repliek op de nota met opmerkingen dat het verzoeker toekwam om zijn aanvraag te actualiseren, verwijst verzoeker naar de specifieke omstandigheden van zijn geval. Verzoeker laat gelden dat zijn partner slechts op 4 juli 2018 kennis kreeg van haar ontslag met vergoedingen en slechts op 20 juli 2018 kennis kreeg van de modaliteiten van haar ontslag, dit wil zeggen slechts 4 dagen voordat de bestreden beslissing werd genomen. Verzoeker werpt op dat gelet op het tijdsverloop in deze zaak tussen het ondertekenen van de overeenkomst en het nemen van de bestreden beslissing het niet aan hem kan worden toegerekend dat hij niet op eigen initiatief de overeenkomst aan de verwerende partij heeft overgemaakt.

Het staat verzoeker vrij om een nieuwe aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in te dienen en deze stukken voor te leggen.

Verzoeker verwijst naar de inkomsten die zijn partner ingevolge haar ontslag heeft en dat zij hoe dan ook recht heeft op werkloosheidsuitkeringen in het geval dat zij niet snel werk zou vinden. Verzoeker stipt dan ook aan dat zijn partner nog altijd inkomsten heeft die hoger liggen dan het referentiebedrag van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. In zoverre verzoeker zich baseert op deze stukken om aan te tonen dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden die artikel 40ter van de vreemdelingenwet stelt, lijkt het zijn bedoeling te zijn de Raad de kwetsieuze feiten te laten heronderzoeken. Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid.

3.1.3.4. In een tweede onderdeel van het eerste middel werpt verzoeker op dat de bestreden beslissing niet toelaat om te begrijpen waarom de inkomsten van de referentiepersoon geen stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen zijn zonder daarbij rekening te houden met de ontslagvergoeding en het aanbod tot een professionele heroriëntatie. Als repliek op de nota met opmerkingen waarin wordt uiteengezet dat de bestreden beslissing wel degelijk correct gemotiveerd is, laat verzoeker gelden dat het in het licht van de specifieke omstandigheden van dit geval het de verwerende partij toekwam om inlichtingen in te winnen over de actuele financiële situatie van de referentiepersoon om met alle kennis van zaken te beslissen. De bestreden beslissing steunt volgens verzoeker op niet geverifieerde aannames, die niet overeenkomen met de werkelijke financiële situatie van de referentiepersoon. De motivatie van de bestreden beslissing is volgens verzoeker inadequaat en onbegrijpelijk in het licht van de algemene principes die aan het nemen van een administratieve beslissing voorafgaan.

In de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat *“de referentiepersoon sedert 4/07/2018 niet langer bij deze werkgever is tewerkgesteld”*. Dit vindt steun in de stukken van het administratief dossier, waarin zich een uitdraai van de databank Dolsis bevindt die op 23 juli 2018 door de verwerende partij werd geraadpleegd. Voorts betwist verzoeker niet dat hij zijn dossier niet heeft geactualiseerd. Aldus blijkt niet dat de motieven van de bestreden beslissing feitelijk onjuist zijn. Waar verzoeker laat gelden dat de verwerende partij inlichtingen diende in te winnen over de actuele financiële situatie van de referentiepersoon, wordt erop gewezen dat het evenwel verzoeker toekomt om, zoals in de bestreden beslissing ook wordt opgemerkt, zijn aanvraag te actualiseren. Verzoeker diende immers te weten dat de door hem voorgelegde stukken niet meer actueel zijn, nu ze op zijn eigen situatie betrekking hebben. Het staat verzoeker vrij om een nieuwe aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in te dienen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 40ter van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen wordt niet aangetoond.

3.1.3.5. Artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Verzoeker voert in een tweede onderdeel van het eerste middel aan dat indien de verwerende partij vaststelde dat de voorgelegde documenten niet toelieten om vast te stellen dat de inkomsten toereikend zijn, hij overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet ertoe gehouden was om na te gaan of het huishouden al dan niet over de noodzakelijke inkomsten beschikt om te leven zonder ten laste te vallen van de publieke overheden. Verzoeker werpt op dat dergelijk onderzoek niet heeft plaatsgevonden en dat de voorgelegde documenten van tafel worden geveegd omwille van het recente ontslag. Verzoeker voert aan dat de verwerende partij hem niet heeft toegestaan om elementen aan te reiken in verband met de concrete behoeftes van het huishouden en aldus artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet werd geschonden. Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad van State van 12 januari 2016 waaruit blijkt dat de overheid die gehouden is tot een concreet onderzoek van de situatie van de aanvrager met dat doel indien de goede uitvoering van zijn verplichting dit vereist alle documenten en nuttige inlichtingen kan opvragen om de nodige middelen te bepalen. Eveneens blijkt uit dit arrest dat de mogelijkheid tot het opvragen van zulke documenten geen eenvoudige mogelijkheid is maar toestaat om het onderzoek naar de behoeftes uit te voeren, een onderzoek waartoe de verwerende partij wettelijk verplicht is. Verzoeker concludeert vervolgens dat uit artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt dat het bestuur ertoe gehouden is om alle nuttige documenten en inlichtingen aan hem te laten overmaken om de bestaansmiddelen die het huishouden van de vreemdeling heeft te bepalen.

In de bestreden beslissing wordt over de behoefteanalyse het volgende uiteengezet:

“De behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in deze overbodig.

Gezien we geen zicht hebben op de huidige bestaansmiddelen van de Belg is niet vastgesteld dat ze ontoereikend zijn en hoeft dus ook niet te worden bepaald welk bedrag ter beschikking hoort te zijn, in afwijking op de norm zoals verwoord in art. 40ter.”

In deze zaak is verzoeker er evenwel niet in geslaagd om het motief van de bestreden beslissing dat de gemachtigde geen zicht heeft op de huidige bestaansmiddelen van de Belg zodat niet is vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, te weerleggen of te ontkrachten. Bij gebrek aan (ontoereikende) bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet, is er geen sprake van dergelijke bestaansmiddelen die lager zijn dan het in diezelfde bepaling bedoelde referentiebedrag. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, diende de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris derhalve niet over te gaan tot de in de artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde behoefteanalyse (cf. RvS 27 januari 2016, nr. 233.641).

Verzoeker stelt vast dat de verwerende partij in de nota met opmerkingen opwerpt dat wanneer de vreemdeling niet heeft aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over een inkomen, zij niet gehouden is tot het maken van een behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt hier tegen in dat de vaststelling dat de referentiepersoon over geen bestaansmiddelen beschikt niet gegrond is. Verzoeker wijst erop dat hij in het kader van zijn aanvraag documenten heeft voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon over een comfortabel inkomen beschikt en zij eigenaar is van een onroerend goed. Verzoeker stipt aan dat de verwerende partij op grond van opzoekingen, die op eigen initiatief werden uitgevoerd tot de vaststelling is gekomen dat deze documenten niet langer actueel zijn gelet op het ontslag van de referentiepersoon op 4 juli 2018. Verzoeker stipt aan dat een ontslag niet *ipso facto* de afwezigheid van elk inkomen

impliceert. Behalve in het geval van een ontslag omwille van een zware fout zal een werknemer zijn inkomen gedurende een periode behouden. Verzoeker werpt op dat de verwerende partij wel degelijk gehouden was tot een behoefteanalyse.

Vooreerst wordt verwezen naar hetgeen hoger, onder punt 3.1.3.3., werd uiteengezet waaruit blijkt dat verzoeker er niet in slaagt om de vaststelling dat “(d)e voorgelegde loonfiches (...) dus achterhaald (zijn) zodat, onafgezien van het inkomen dat er werd uit verworven, er dus geen rekening mee gehouden kan worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon” te weerleggen of te ontkrachten. Verzoeker betwist niet dat hij zijn aanvraag niet heeft geactualiseerd, zodat de verwerende partij geen kennis had van een eventuele ontslagvergoeding. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens wordt vastgesteld dat “(g)ezien we geen zicht hebben op de huidige bestaansmiddelen van de Belg is niet vastgesteld dat ze ontoereikend zijn en hoeft dus ook niet te worden bepaald welk bedrag ter beschikking hoort te zijn”.

Een schending van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet en in het licht van artikel 40ter van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een manifeste appreciatiefout aangetoond.

3.1.3.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.1.3.8. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel van de synthesesamenvatting zet verzoeker het volgende uiteen:

“RAPPEL DU SECOND MOYEN

Pris de la violation de l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales.

L'article 8 de la Convention Européenne de sauvegarde des Droits de l'Homme et des libertés fondamentales est rédigé comme suit :

« (...) ».

1. Quant à l'exigence d'une vie privée préexistante

Il n'est pas contestable que la cohabitation entre le requérant et sa compagne a précédé la demande de séjour introduite sur la base de celle-ci, de telle sorte que l'acte attaqué constitue une ingérence de l'Etat belge dans le droit du requérant et de sa compagne à une vie privée et familiale au sens de cette disposition puisqu'il a pour effet de priver le couple de toute possibilité de cohabitation.

2. Obligation positive et mise en balance des intérêts en présence Si - certes - lorsqu'il s'agit d'une première admission, comme c'est le cas en l'espèce, la Cour EDH considère qu'il n'y a pas d'ingérence, de telle sorte qu'il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH, la Cour EDH considère cependant qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale :

- *Ahmut c/ Pays-Bas* - 28 novembre 1996, §63 ;

- *Rodrigues Da Silva et Hoogkamer c/ Pays-Bas* - 31 janvier 2006, §38,

ce qui s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence.

S'il ressort de cette mise en balance que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cfr Rees/Royaume-Uni - 17 octobre 1986, §37).

En matière d'immigration, la Cour EDH a rappelé à diverses occasions, que la CEDH ne garantissait, comme tel, aucun droit pour un étranger d'entrer ou de résider sur le territoire d'un Etat dont il n'est pas ressortissant :

- *Mokrani c/ France* - 15 juillet 2003, §23 ;

- *Beldjoudi c/ France* - 26 mars 1992, §74;

- *Moustaquim c/ Belgique* - 18 février 1991, §43.

L'article 8 de la CEDH ne peut davantage s'interpréter comme comportant, pour un Etat, l'obligation générale de respecter le choix, par des étrangers, de leur pays de résidence commune et de permettre le regroupement familial sur le territoire de ce pays (cfr *Rodrigues Da Silva et Hoogkamer c/ Pays-Bas* - 31 janvier 2006, §39). En vertu d'un principe de droit international bien établi, il incombe en effet à l'Etat d'assurer l'ordre public, en particulier dans l'exercice de son droit de contrôler l'entrée et le séjour des non nationaux :

- *Mubilanzila Mayeka et Kaniki Mitunga /Belgique* - 12 octobre 2006, §81 ;

- *Moustaquim c/ Belgique* - 18 février 1991, §43.

- *Abdulaziz, Cabales et Balkandali c/ Royaume-Uni* — 18 mai 1985, §67).

L'Etat est donc incontestablement habilité à fixer des conditions à cet effet.

Toutefois, compte tenu du fait que :

- d'une part, les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (cfr *Conka c/ Belgique* - 5 février 2002, § 83) et

- d'autre part que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980

(Conseil d'Etat, 22 décembre 2010, arrêt n° 210.029),

il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance.

En l'espèce, force est de constater que rien dans la motivation de l'acte attaqué ne permet d'établir que la partie adverse a bel et bien procédé à cet examen.

Le Conseil d'Etat considère que l'administration doit apporter la preuve qu'elle a procédé dans chaque cas d'espèce, à une juste évaluation du caractère proportionné de la mesure de refus de séjour et/ou d'éloignement :

« L'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentale*) n'interdit nullement aux Etats contractants de décider l'éloignement d'un étranger. Cette ingérence n'est toutefois permise que pour autant qu'elle soit prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire notamment à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales.

Ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit, notamment, proportionné au but légitime recherché. Il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte aux droits du requérant, au respect de sa vie privée et familiale. En se fondant sur des éléments incomplets relatifs à la situation personnelle du requérant, l'Etat n'a pas valablement apprécié l'équilibre que la décision entreprise devait rechercher entre la sauvegarde de l'intérêt général et la gravité de l'atteinte au droit du requérant, au respect de sa vie privée. » (Conseil d'Etat, arrêt 68.643, 26 septembre 1997, J.L.M.B., 1998, pp. 980 et ss.).

En l'espèce, force est de constater que nulle part dans la motivation des actes attaqués, il n'apparaît que l'administration a effectivement procédé à l'examen de ce juste équilibre.

En conséquence, il convient de constater que l'acte attaqué, en ce qu'il viole ainsi le prescrit de l'article 8 de la C.E.D.H., doit se voir annulé."

3.2.2. In de nota met opmerkingen had de verwerende partij het volgende geantwoord op het tweede middel, zoals uiteengezet in het verzoekschrift:

"Ten aanzien van het tweede middel.

5. De bestreden beslissing is afgeleverd zonder bevel om het grondgebied te verlaten. In deze zin heeft verzoekende partij geen belang bij het inroepen van de schending van artikel 8 van het EVRM vermits de bestreden beslissing geenszins het uiteenvallen van de familiale cel tot gevolg kan hebben. De opgeworpen grief is voorbarig.

6. Ondergeschikt, artikel 40ter Vreemdelingenwet veronderstelt dat, in het geval de familieleden zoals gedefinieerd in artikel 40bis en 40ter Vreemdelingenwet wensen te genieten van de gezinshereniging, de Belgische onderdaan dient aan te tonen dat hij beschikt over stabiele, voldoende en regelmatige middelen van bestaan.

Het komt gepast voor om in deze zin er aan te herinneren dat artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens geen enkel recht voor de vreemdeling inhoudt om zich te vestigen in een bepaald land. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat: "a State is entitled, as a matter of international law and subject to its treaty obligations, to control the entry of aliens into its territory and their residence there"¹⁰ Meer in het bijzonder heeft dit artikel geen enkele verplichting voor een Staat om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te laten. Het Europees Hof

heeft inderdaad gepreciseerd dat “there was no obligation on a State under Article 8 of the Convention to respect the choice by married couples of the country of their matrimonial residence and to accept the non-national spouses for settlement in that country.”¹¹

De Raad van State heeft dit standpunt verder bevestigd in het arrest van 18 december 2014 door te stellen dat het artikel 8 van het Verdrag van de Rechten van de Mens zich niet verzet tegen het feit dat Staten voorwaarden vaststellen op de toegang en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied zoals de Belgische wetgever dit deed in het artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, noch verzet deze bepaling zich ertegen dat een verwijderingsmaatregel genomen wordt tegen diegenen die niet beantwoorden aan deze voorwaarden. De wet van 15 december 1980 is een bepaling van bijzonder dwingend recht die aan de voorwaarden van de tweede alinea van artikel 8 van het Verdrag beantwoordt.¹²

Voor wat het bestaan van familiale banden in België betreft, dient er op gewezen te worden dat dit de betrokkene er niet van ontslaat om aan de voorwaarden van de gezinshereniging zoals voorzien in artikel 40ter Vreemdelingenwet te voldoen.

Enige redenering in de andere zin zou immers nuttig gevolg aan deze bepaling teniet doen.

In een arrest van 26 juni 2015 heeft de Raad van State gesteld dat :“Zelfs wanneer het artikel 8 van het Verdrag voor de Rechten van de Mens voorgaat op de bepalingen van de wet van 15 december 1980, kan deze geen hindernis vormen voor de toepassing van normen, zoals het artikel 40ter, die in overeenstemming zijn met haar bepalingen en, mits het eerbiedigen van sommige voorwaarden, het toepassen van het respect voor het privé –en gezinsleven van de vreemdeling in België verzekeren.

Immers, het bestreden arrest schendt het artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 en miskent de draagwijdte van het artikel 8 van het Verdrag door te stellen dat deze laatste bepaling aan de administratieve overheid een belangenafweging zou opleggen waaraan de wetgever reeds heeft voldaan, waarbij de vreemdeling vrijgesteld zou zijn van het vervullen van de voorziene wettelijke bepalingen waaraan voldaan zou moeten zijn om te genieten van de gezinshereniging.”¹³ (vrij vertaald)

7. Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, dient Uw Raad in de eerste plaats na te gaan of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM.

Ten aanzien van een eerste toelating op het grondgebied van het Rijk, en niet bij het einde van het verblijf, heeft het EHRM gemeend dat er geen sprake kan zijn van een inmenging en dat er bijgevolg geen onderzoek nodig is op basis van de tweede paragraaf van het artikel 8 in die zin dat er geen nood is om na te gaan of verwerende partij een gewettigd doel heeft nagestreefd en of deze maatregel evenredig was ten aanzien van dit doel¹⁴

In dit geval acht het EHRM dat het desalniettemin gepast voorkomt om te onderzoeken of de overheid gehouden is tot een positieve verplichting tot het behoud of de ontwikkeling van het privé en/of gezinsleven.¹⁵

Aangaande deze toetsing met betrekking tot het bestaan of ontbreken van deze positieve verplichting, heeft het Europees Hof geoordeeld dat.¹⁶ :

«(...) de Staat moet een juist evenwicht vinden tussen de concurrerende belangen van het individu en de gemeenschap als geheel. In beide gevallen geniet de staat echter een zekere beoordelingsmarge. Bovendien legt artikel 8 geen algemene verplichting op aan een staat om de keuze van immigranten voor hun land van verblijf te respecteren en om gezinshereniging toe te staan op het grondgebied van dat land. (...) De factoren waarmee in dit verband rekening moet worden gehouden, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk is verstoord, de mate waarin de betrokken personen banden met de betrokken verdragsluitende staat hebben, of er sprake is van onoverkomelijke hindernissen voor het gezin dat in het land van herkomst van een of meer van de betrokken personen woont en of er elementen zijn van controle van de immigratie (bijvoorbeeld precedentes voor schendingen van immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die voor uitsluiting doorwegen (Solomon tegen Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Een ander belangrijk punt is of het gezinsleven in kwestie ontwikkeld werd in een periode waarin de betrokken personen wisten dat de situatie met betrekking tot de immigratieregels van een van hen zodanig was dat het duidelijk was dat het behoud van dit gezinsleven in het gastland van meet af aan precair zou zijn. Het Hof heeft eerder geoordeeld dat, wanneer dit het geval is, alleen in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de verwijdering van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 vormt.¹⁷

In het onderhavige geval is verzoekende partij echter illegaal gevestigd op het Belgische grondgebied, zodat de verzoekende partij er zich niet van kon vergewissen dat de uitoefening van zijn privé- en gezinsleven op Belgisch grondgebied onzeker was.

Verzoekende partij werpt geen enkele onoverkomelijke hindernis op om het voorgehouden privé –of gezinsleven (desgevallend tijdelijk) verder te zetten in het land van herkomst.

Omwille van deze redenen dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de overheid geen enkele positieve verplichting had ten aanzien van verzoekende partij om te verblijven in het Rijk.

Ten laatste, het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven.¹⁸

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.¹⁹ Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren.²⁰

Artikel 8 EVRM werd niet geschonden.

8. Het beroep is ongegrond."

3.2.3.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In de bestreden beslissing wordt het gezinsleven van verzoeker met zijn wettelijk samenwonende partner niet betwist.

Met de bestreden beslissing wordt verzoeker het verblijfsrecht op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet geweigerd. De Raad van State wees er in zijn arrest nr. 231.772 van 26 juni 2015 op dat ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds heeft voorzien in het kader van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Tevens bepaalde de wetgever dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden zijn voldaan, zoals de verplichting voor de Belgische gezinshereniger om over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Deze voorwaarde werd door het Grondwettelijk Hof, in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013, niet als een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, beschouwd (cf. de consideransen B.64.7 *iuncto* B.65, en B.52.3).

Bijgevolg staat in dit kader het opleggen aan de administratieve overheid om een belangenafweging te doen, gelijk aan het feit dat de vreemdeling moet voldoen aan de wettelijk voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten. Uit de voorgaande bespreking blijkt dat niet aannemelijk is gemaakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op kennelijk onredelijke, onjuiste of onzorgvuldige wijze zou hebben geoordeeld dat niet blijkt dat is voldaan aan de bestaansmiddelenvoorwaarde zoals bepaald in artikel 40ter van de vreemdelingenwet. In deze omstandigheden blijkt niet dat het bestuur tot een verdere belangenafweging diende over te gaan, laat staan dat hieromtrent dan diende te worden gemotiveerd.

Voorts wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt zodat niet wordt ingezien hoe de bestreden beslissing verzoeker en zijn partner elke mogelijkheid ontzegt om samen te wonen. Bovendien maakt verzoeker de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet niet aannemelijk.

3.2.3.2. Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET